

Záměrem této práce bylo nastínit vztah vidění a myšlení a prostoru, ve kterém se pohybují. V první části jsem upřesnila, že vidění není bezproblémovým automatickým dějem. Popsala jsem, co mají vidění a myšlení společné, v čem se tyto dvě oblasti lidského poznání liší a čím se inspirují, což mě přivedlo k otázce vztahu k pohybu a tělesnu. V druhé části jsem dospěla k tématu prostoru – prostoru vidění a prostoru myšlení ve formě „vnitřní krajiny“ a také proměnám podoby prostoru ve vědě – viz studie topologického prostoru, či kyberprostoru. Ve třetí části jsem se věnovala tématu chaosu a jeho vztahu k vidění a myšlení a také vztahu chaosu a kreativity ve třech oblastech lidského poznání – filosofii, umění a vědě – který jsem se pokusila specifikovat na konkrétních příkladech filosofa (Deleuze), umělce (Boudník) a vědce (Mandelbrot). Ve čtvrté závěrečné části jsem se zabývala vztahem chaosu a „mozku“, neboli aktuálního stavu lidského poznání a vztahu myšlení ke svému vnějšku; mozku k události. Práci jsem uzavřela vysvětlením pojetí noosféry. V celé práci jsem využívala především děl francouzských filosofů Henri Bergsona, Gillesa Deleuze, Michela Foucaulta, Maurice Merleau-Pontyho, Teilharda de Chardin a částečně také Jean-Francoise Lyotarda, či Paula Virilia. Z českých autorů to byly texty Michala Ajvaze, či Egona Bondyho.